

har været rejst Tvivl om, hvorvidt Udtrykket „rullende Materiel“ omfatter baade Vogne og Lokomotiver, har man ment det rigtigst at tilføje som en forklarende Parenthes: „(Vogne og Lokomotiver)“.

Til § 3.

Tilføjjelsen er indsat, for at der ogsaa, efter at Brændselsnævnet og dets Tillidsmænd er ophørt med at fungere, kan føres en effektiv Kontrol med Opfyldelsen af de af Nævnet for Meddelelse af Dispensationer fastsatte Vilkaar, der f. Eks. ofte er gaaet ud paa, at et Skovareal, som Ejeren har faaet Tilladelse til at afdrive, paa ny skal tilkultiveres.

Til § 4.

Ved den gældende Lovs § 5 er det paabudt, at Brændselsnævnet ved Ekspropriationsforretningen skal forsøge at opnaa en mindelig Overenskomst med Ejeren om den ham tilkommende Erstatnings Størrelse. Man har imidlertid anset det for ønskeligt, at der allerede ved Ekspropriationsforretningen blev tilvejebragt et formeligt Forslag om Ekspropriationssummens Størrelse, og i dette Øjemed foreslaas det, at der af Nævnets Medlemmer (Suppleanter) samt Nævnets Tillidsmand, som har været til Stede ved Forretningen, i Forbindelse med 2 af vedkommende Amsraad valgte Mænd skal fremsættes et Forslag angaaende Erstatningens Størrelse, hvorefter Ejeren, hvis han ikke kan tiltræde Forslaget, vil kunne forlange Erstatningens Fastsettelse henvist til den i § 6 omhandlede Taksationskommission.

For ikke at forhale Forretningen ved den endelige Taksation har man dernæst ment det rettest at kræve, at Ejeren allerede ved Ekspropriationsforretningen fremsætter eventuelt Krav om Tilkaldelse af

sagkyndige Mænd til at give Oplysninger for Taksationskommissionen.

Af Hensyn til den, til Fordel for hvem Ekspropriationen finder Sted (Staten eller andre), maa man anse det paakrævet, at der gives den paagældende (paa Statens Vegne Indenrigsministeren) Adgang til at indanke et indgaaet Forlig for Taksationskommissionen.

Til § 5.

For at tilvejebringe større Klarhed i Bestemmelserne foreslaas nogle mindre betydelige Ændringer i Affattelsen af den gældende Lovs § 6.

Til § 6.

I den gældende Lov er det gjort til en Betingelse for, at en Ejer kan kræve Arealer til Vej- eller Sporanlæg over anden Mands Ejendom eksproprierede, at han anser det for fornødent, „for at han kan opfylde det ham i Henhold til § 1 givne Paabud“. Da det selv, hvor der ikke foreligger noget Paabud om forøget Fremskaffelse af Brændsel, saaledes som Tilfældet f. Eks. har været for saa vidt angaar Brunkulslejer, undertiden vil være heldigt, at en Ejer kan gøre Brug af den i Paragraffen hjemlede Ret, har man ændret de anførte Ord, saaledes at Ekspropriation af Arealer til Vej- og Sporanlæg efter Nævnets nærmere Bestemmelse kan kræves, naar Ejeren anser det for nødvendigt for i størst muligt Omfang at kunne udnytte de paa hans Ejendom værende Brændselsmaterialier.

Bestemmelserne i 2det og 3die Stykke er ny og skyldes Hensynet til, at de omhandlede Rettigheder ofte bør tilsikres den paagældende for et længere Tidsrum end Lovens Virketid, for at der kan gives ham en passende Tidsfrist til Amortisation af de med Anlægget forbundne Udgifter.